

Bruce Wilkinson

Geheimen van de wijnstok

Ik ben gekomen, opdat zij
leven hebben en overvloed

(Johannes 10:10b)

GEHEIMEN VAN DE WIJNSTOK

Originally published in English under the title:

Secrets of the Vine

Copyright © 2001 by Bruce Wilkinson

Published by Multnomah Publishers Inc.

204 W. Adams Avenue, P.O. Box 1720,

Sisters, Oregon 97759

United States of America

All rights reserved

Copyright © 2002 Nederlandse uitgave: Gideon

Vertaling: Petra Geertse

Omslag ontwerp: Jonathan Reining | Jore ontwerp

Typografie: Uitgeverij Gideon

Illustraties binnenwerk: Vicky Shuck

Druk: Ipskamp Printing, Enschede

Jaar van uitgave: november 2002

Derde druk: juli 2022

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

ISBN: 978-90-5999-221-4

NUR: 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

- VOORWOORD 5
1. VERHALEN UIT DE WIJNGAARD 7
  2. WAT GOD WIL 17
  3. HET BESTE GOEDE NIEUWS 29
  4. TRAPSGEWIJZE AANPAK 43
  5. EEN ONTDEKKING OP HET PLATTELAND 55
  6. GEZONDE GROEI ONDER DE SNOEISCHAAR 71
  7. MEER VAN GOD, MEER BIJ GOD 89
  8. LEVEN IN ZIJN TEGENWOORDIGHEID 101
  9. VREUGDEVOLLE OVERVLOED 117

*Voor discipelen die zich ooit hebben afgevraagd
of een leven van buitengewone overvloed
misschien wel hun geboorterecht is.*

*Aan mijn vriend en schrijffpartner David Kopp
en aan Heather Harpham Kopp,
die ons geassisteerd heeft bij het redigeren van dit boek.*

*– Mijn oprechte dank voor alle bekwame zorg
die jullie aan dit boek hebben besteed.*

*Het is een vreugde om met jullie beiden
samen te werken.*

*Aan Don Jacobson
en het volledige team van uitgeverij Multnomah
(de oorspronkelijke uitgever van dit boek)*

*– ik ben heel dankbaar dat ik jullie mag kennen
en met jullie mag samenwerken.*

*Wat een vreugde moet het zijn dat
door de vrucht van jullie bediening
mensen over de hele wereld
worden bereikt voor Christus.*

VOORWOORD

Beste lezer,

Overvloed – een leven dat overvloeit van wat echt waardevol is in het leven – dáárvóór zijn jij en ik in de wieg gelegd. Geen wonder dat we daar zo hevig naar verlangen! Toch nemen miljoenen christenen genoeg met minder, omdat ze niet begrijpen hoe God die overvloed wil geven. Ja, ze verzetten zich er zelfs tegen.

In *Het Gebed van Jabes* heb ik de lezers laten zien hoe ze kunnen vragen om een invloedrijk leven in dienst van God. In *Geheimen van de Wijnstok* wil ik je laten zien hoe God in je leven werkt om dat gebed te verhoren – en wat jij kunt doen om samen met Hem het gewenste resultaat te bereiken. Je zult verbaasd staan bij de ontdekking dat God je graag overvloed *wil* geven. En je zult opgelucht zijn als je beseft dat je je nooit meer het hoofd hoeft te breken over wat God in je leven aan het doen is.

Daarom wil ik je uitnodigen dit boek met een open en verwachtend hart te lezen.

VERHALEN UIT DE WIJNGAARD

Ben je ooit in zo'n situatie geweest? Iemand die je heel dierbaar is, ligt op sterven en wil nog een laatste woord tegen je zeggen.

'Kom eens dichterbij.' Je buigt je voorover en spitst je oren.

'Ik wil je iets vertellen. Ik heb ermee gewacht... maar dat kan niet langer meer.'

Je zult daarvan elk woord onthouden, zo lang je leeft.

Stel je je eens voor dat het Jezus was die je iets wilde zeggen. Hoe aandachtig zou je luisteren? Hoe lang en diep zou je nadenken over de laatste woorden van de Heer?

Op de volgende bladzijden wil ik je, misschien wel voor het eerst, laten kennismaken met de woorden van Jezus uit Johannes 15 – de kern van zijn laatste boodschap aan de discipelen in de nacht dat Hij werd verraden. De volgende dag bij zonsondergang zou Jezus aan een kruis hangen, naakt en met doorboorde handen, terwijl het leven uit Hem wegvloeide.

Jezus wist dat zijn woorden van die avond nog jarenlang zouden naklinken in de gedachten van zijn vrienden.

Op een gegeven moment zou de boodschap van dit ‘gesprek aan het sterfbed’ hun hele manier van denken veranderen.

In onze tijd worden deze laatste woorden zo slecht begrepen dat ik ze ‘geheimen’ heb genoemd, maar ik ben

*In onze tijd
worden deze
laatste woorden
zo slecht begrepen
dat ik ze
‘geheimen’ heb
genoemd.*

ervan overtuigd dat Jezus ze uitsprak met de bedoeling dat ze klaar en duidelijk zouden zijn. De tijd van de gelijkenissen met een verborgen betekenis was voorbij. Hij wilde dat elke volgeling in de komende generaties precies zou weten hoe hij of zij een overvloedig leven kon leiden en zou begrijpen wat God zou doen om dat te realiseren.

Let eens op hoe de Verlosser zorgvuldig en gevoelig het juiste moment koos om te spreken.

DONDERDAGAVOND OP DE BOVENVERDIEPING

Als je al enige tijd christen bent, heb je waarschijnlijk al veel gehoord over de bovenzaal – de plaats waar Jezus op die veelbewogen avond met zijn discipelen gegeten heeft. Je kunt je dan wel voorstellen hoe de mannen op kussens om de tafel liggen met hun ogen op de Meester gericht. Je hoort het gedempte gesprek. Je ruikt de geur

van versgebakken brood, geroosterd lamsvlees en uien.

Het is de avond voor Pasen, de dag waarop de Joden gedenken hoe hun volk ontkomen is aan de slavernij in Egypte. Honderdduizenden mensen zijn voor dit feest naar Jeruzalem gekomen en dit jaar gonst het in de stad van de geruchten over de Messias. Meerdere profeten hebben voorspeld dat op een dag als deze de Messias zal komen om Israël voor altijd te bevrijden van haar onderdrukkers.

Maar de mannen die hier rond de tafel liggen, weten iets wat de menigte buiten niet weet. De Messias is er al. Hij is bij hen in de kamer.

De discipelen zijn drie jaar lang bij Hem geweest en één voor één zijn ze tot dezelfde conclusie gekomen: Jezus van Nazaret *is* de Messias – en om hem te volgen, kun je alles op het spel zetten. Eigenlijk zijn de discipelen zo overtuigd van wat er in de Paasweek zal gebeuren, dat ze onderweg uit Galilea een hele poos ruzie hebben gemaakt over wie welke ereplaats zal krijgen in het nieuwe koninkrijk.

De maaltijd begint.

Petrus, geef het lamsvlees eens aan.

Hé, Jakobus, we gaan vroeg naar de tempel. Ik wil erbij zijn als tienduizend engelen die Romeinen een lesje leren.

Psst, Matteüs! Ik denk dat we ons straks geen geldzorgen meer hoeven te maken!

De discipelen verwachten dat ze de hele avond als vrienden onder elkaar in de met lampen verlichte bovenzaal zullen blijven, dat het ontroerende, maar vredige uren zullen zijn, en dat ze zullen toosten op de goede jaren die gaan komen. Maar dan komt de ontknoping.

DE ONVERWACHTTE ONTKNOPING

De apostel Johannes heeft precies vastgelegd op welk moment de stemming begon te veranderen.

En onder de maaltijd. . . stond Hij. . . van de maaltijd op, en Hij legde zijn klederen af en nam een linnen doek en omgordde Zich daarmee. Daarna deed Hij water in het bekken en begon de voeten der discipelen te wassen, en af te drogen met de doek, waarmee Hij omgord was. (Johannes 13:2-5)

Geschokt en beschaamd kijken de mannen toe, terwijl Jezus het vuil tussen hun tenen wegveegt. Het water klatert in de schaal. De discipelen schuiven zenuwachtig heen en weer, maar niemand durft iets te zeggen. Waarom zou de man die morgen koning wordt zich vanavond gedragen als een huisknecht?

Het wordt nog erger. 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: één van u zal Mij verraden,' zegt Jezus (vs. 21). De mannen kijken ontsteld de kring rond. Dan komt de beslissende

slag. Jezus zegt tegen Petrus dat hij zijn Heer vóór zonsopgang drie keer zal verloochenen. Een verschrikkelijk besef dringt tot hen door: hun hele missie is gedoemd te mislukken.

Natuurlijk heeft Jezus al maandenlang geprobeerd hun te vertellen dat Hem in Jeruzalem een kruis te wachten staat en geen troon. Hij heeft zijn waarschuwingen echter afgewisseld met voorspellingen over de Messias die zal terugkomen met macht en majesteit, en de discipelen hebben gehoord wat ze wilden horen.

Maar vanavond neemt Jezus hun laatste hoop weg. ‘Nog een korte tijd en de wereld ziet Mij niet meer,’ zegt Hij, ‘maar gij ziet Mij.’ Een zichtbare overwinning is dus uitgesloten.

Jezus gaat nog verder. Zijn laatste mededeling klinkt als een overgave: ‘Niet veel zal Ik meer met u spreken, want de overste der wereld komt.’ Dat kan maar één ding betekenen: Jezus is *niet* de heerser; Hij zal *geen* Koning worden.

Nu zie ik de pijn die op de gezichten van de discipelen staat geschreven. Luister mee naar Jezus’ woorden. Buiten de context lijken ze rustig, bijna hoopvol. Maar midden in de crisis, in deze kamer, blijkt uit elke zin hoe ontredderd de volgelingen van Jezus zich voelen.

Luister maar naar zijn woorden. . . en kijk dan naar hun gezichten.

Kinderkens. . . Ze voelen zich klein en zwak.

Ik heb u liefgehad. . . Ze staren Hem ongelovig, wantrouwend en bang aan.

Uw hart worde niet ontroerd. . . Ze verzinken in angst en vrees.

Ik zal u niet als wezen achterlaten. . . Ze krimpen ineen als weerloze kinderen die in een vijandige wereld alleen worden gelaten.

Ze staren Hem ongelovig, wantrouwend en bang aan.

De avond in de bovenzaal loopt ten einde. Er worden geen vragen meer gesteld. Jezus verbreekt de stilte en zegt: 'Staat op, laten wij vanhier gaan' (Johannes 14:31).

LICHT IN DE WIJNGAARD

Elf terneergeslagen mannen volgen Jezus, de trap af naar buiten, de koele avondlucht in. Enkele discipelen dragen een lamp of een brandende fakkel om hen bij te lichten. Misschien vertelt Jezus hun waar Hij naar toe gaat – naar een tuin op de Olijfberg waar ze wel vaker kwamen. Misschien weten ze het al. Maar ik denk dat er verder geen woord wordt gewisseld, terwijl hun voetstappen door de smalle straten klinken.

De discipelen volgen Jezus de heuvel af, de kronkelende straten van Jeruzalem door. Jezus blijft uit de buurt van de tempelberg en de luidruchtige, feestende menigte. Hij

slaat rechtsaf en leidt hen de stad uit. Dan maken ze een scherpe bocht naar links en volgen ze het Kidrondal omhoog naar hun bestemming.

Ze gaan langs de terrassen die de welvingen van het dal volgen en komen door oude wijngaarden. Ze lopen achter elkaar tussen rijen goed verzorgde wijnstokken die al jarenlang vrucht hebben gedragen. Aan de linkerkant rijzen de muren van de stad en de verdedigingswallen van de tempel boven hen uit. Vóór hen en rechts van hen verheft zich de Olijfberg, waar Getsemane en het verraad wachten.

Hier staat Jezus stil. Tussen de rijen wijnstokken komen de discipelen om Hem heen staan. De lampen en fakkels flakkeren in de avondlucht en het licht weerkaatst in hun ogen.

Jezus pakt een wijnrank. In het gouden licht kun je de beginnende uitlopers zien aan de houtachtige rank in zijn hand. En Hij begint: 'Ik ben de ware wijnstok en mijn Vader is de landman' (15:1).

De volgende minuten praat Jezus rustig over ranken en druiven en hoe een landman zorgt voor zijn eersteklas wijngaard. Het is beslist niet wat zijn discipelen hebben verwacht. Maar Jezus heeft dit moment uitgekozen om hun verbazingwekkende bestemming te onthullen.

DE GORDIJNEN VAN DE HEMEL

Te veel christenen die ik heb ontmoet, staan in de schaduw van die wijngaard. Net als de discipelen, hebben ze ontdekt dat het volgen van Jezus heel anders uitpakt dan ze hadden verwacht. Ze voelen zich verward en teleurgesteld – misschien zelfs bedrogen door God.

Geldt dat ook voor jou? Zo ja, luister dan goed. Het zou best eens kunnen zijn dat je in die geestelijke crisis bent geraakt omdat je de woorden van Jezus in de wijngaard niet hebt gehoord en begrepen.

*De lampen
en fakkels
flakkeren in
de avondlucht
en het licht
weerkaatst in
hun ogen.*

Het grootste deel van mijn leven als christen heb ik het ook niet begrepen. En omdat ik het niet begreep, raakte ik het contact met God kwijt. Ik worstelde tegen Hem. Mijn geestelijk leven werd vaak gekenmerkt door teleurstelling, twijfel en zelfs boosheid. Achteraf zie ik in dat ik er nog steeds van uitging dat God me zou helpen te overwinnen op mijn eigen voorwaarden. Ik was niet

dicht bij Hem gaan staan om met gespitste oren te luisteren.

Maar in al die jaren werd ik telkens opnieuw aange-trokken door die kring van mensen in het lamplicht, en wat ik daar eindelijk hoorde, bracht vrijheid en blijdschap in mijn leven. Nu begrijp ik wat God van me wil: een rijke

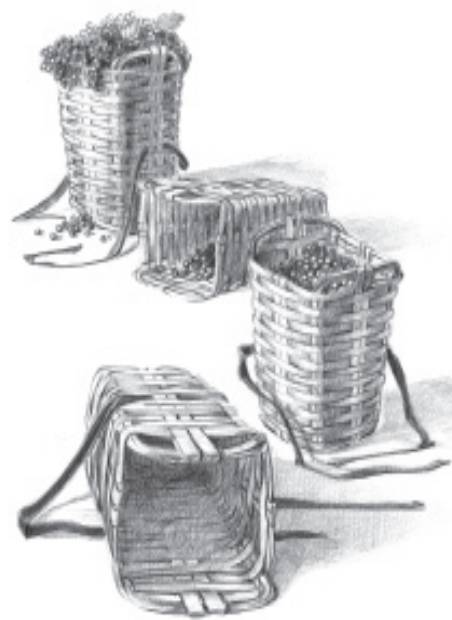
oogst voor Hem. En nu kan ik zien hoe Hij voortdurend bezig is geweest in mijn leven om dat te bereiken.

Wil je ter harte nemen wat Jezus in die allerbelangrijkste, laatste momenten heeft gezegd? Ieder woord is van belang. Jezus wil de gordijnen van de hemel opzij schuiven voor je, net zoals Hij dat deed voor zijn discipelen.

Jezus dacht die avond ook aan jou. Daar ben ik zeker van. In de voorzichtige Tomas, de roekeloze Petrus, de argeloze Nataniël en de sluwe Jakobus zag Hij jou; en zijn liefde ging ook uit naar jou. En ik geloof dat Hij je liefdevol naar dit boekje heeft geleid, net zo doelbewust als Hij zijn beste vrienden naar die wijngaard heeft geleid.

De geheimen van de wijnstok die ik je in dit boekje wil laten zien, behoren tot het verbazingwekkende plan van de Vader om zijn kinderen volledig tot ontplooiing te laten komen – lichamenlijk, emotioneel en geestelijk. We zouden eigenlijk wel van familiegeheimen kunnen spreken, omdat ze alleen betekenis hebben voor discipelen zoals jij, die de Heer helemaal hierheen zijn gevolgd... bij het feest vandaan, de stad uit, het donker in.

WAT GOD WIL

Laten we eens zien wat Jezus die avond *niet* in zijn hand nam om duidelijk te maken wat Hij bedoelde.

Geen geld.

Geen plattegrond voor een invasie van militairen (of engelen) in Jeruzalem.

Geen brief waarin aan alle echtgenotes thuis werd uitgelegd wat de betekenis was geweest van de afgelopen drie jaar.

Jezus dacht aan druiven. Hij pakte de rank van een volgroeide wijnstok en zei:

'Ik ben de ware wijnstok en mijn Vader is de landman. Elke rank aan Mij, die geen vrucht draagt, neemt Hij weg, en elke die wel vrucht draagt, snoeit Hij, opdat zij meer vrucht drage. Ik ben de wijnstok, gij zijt de ranken. Wie in Mij blijft, gelijk Ik in hem, die draagt veel vrucht. Hierin is mijn Vader verheerlijkt, dat gij veel vrucht draagt.' (Johannes 15:1-2,5,8)